

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमदादिवणशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमते श्रीवणशठकोपवेदान्तदेशिकयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुका सेवक श्रीवणशठकोप श्रीनारायणयतीन्द्र महादेशिकाय नमः

श्रीमते श्रीवणशठकोप श्रीरङ्गनाथ यतीन्द्र महादेशिकाय नमः

ஸந்த்யாதிகரணம்

வீ. கோவிந்தராஜன்

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் இருள்தருமா ஞாலத்திலே மயங்கிக் கிடக்கும் சேதனர்களை உய்விக்க வேண்டி வ்யாஸ பகவானாய் அவதரித்து ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரத்தை 4 அத்யாயங்களாய் அருளினார். இவ்வாறு வேதவ்யாஸரால் இயற்றப் பட்டவையே ப்ரம்ஹஸூத்ரங்கள்.

இந்த 545 ப்ரம்ஹஸூத்ரங்கள் நான்கு அத்யாயங்களாகவும், ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களாகவும், மொத்தம் 156 அதிகரணங்களாக விளங்குகிறது.

நான்கு அத்யாயங்கள் கீழ்க்கண்டபடி பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் இரு அத்யாயங்கள் உலகின் காரணம் பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்றும், அந்த தத்துவம் வேறு எந்த ப்ரமாணங்களாலும் பாதிப்பு அடையாது என்பதை பற்றியும் கூறுகிறது.

அடுத்த இரு அத்யாயங்கள் அந்த பரப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கான ஸாதனத்தை பற்றியும், அந்த பரதத்துவமே நமக்கெல்லாம் உபேயமாகவும் இருப்பதையும் விளக்குகின்றன.

மேலும் நாம் ஸாதிக்க வேண்டியவைகளான மோக்ஷ உபாயம் (மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் பரப்ரஹ்மம்), மற்றும் அதன் பலன் (மோக்ஷபலனாக அடையப்படுவது பரப்ரஹ்மம்) என்பதைப்பற்றி விளக்குகின்றன.

இனி இந்த விளக்கவுரையில் மூன்றாவது அத்யாயமான - ஸாதன அத்யாயத்தின் நான்கு பாதங்களில் ஒன்றான உபயலிங்க பாதத்தில் "ஸந்த்யாதிகரணம்" இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

உபயலிங்கம் என்றால் இரட்டை அடையாளம் உடைய ப்ரஹ்மம். அவையாவன - இழிகுணம் இல்லாமை, கல்யாண குணங்கள் உள்ளமை. ப்ரஹ்மத்திடம் விருப்பம் பிறப்பதற்காக ப்ரஹ்மத்திற்கு தோஷம் இல்லை என்றும் கல்யாணகுணங்களே உள்ளன என்பதும் இந்த உபயலிங்க பாதத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

முந்தைய பாதமான வைராக்ய பாதத்தில் जाग्रत् - விழிப்பு தசையில் ஜீவனிடம் உள்ள தோஷங்கள் சொல்லப்பட்டது. இந்தபாதத்தில் ஸ்வப்னம், உறக்கம், மயக்கம் ஆகிய நிலைகளில் ஜீவனது தோஷங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

இவற்றை இந்த பாதத்தில் சொல்வதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் கல்யாண குணங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

இந்த உபயலிங்கபாதத்தின் ஸந்த்யாதிகரணத்தில் 6 சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவையாவன

सन्ध्याधिकरणम्

- 3-2-1 सन्ध्ये सृष्टिराह हि ।
3-2-2 निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ।
3-2-3 मायामात्रं तु कात्स्न्येनाऽनभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ।
3-2-4 पराभिध्यानात् तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ।
3-2-5 देहयोगाद्वा सोऽपि ।
3-2-6 सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ।

सन्ध्यं என்றால் ஸ்வப்நம் - கனவு. கனவில் ஒருவன் இவ்வுலகம் மற்றும் மேலுலகம் இரண்டையும் காண்கின்றான். ஆதலால் கனவு என்பது மூன்றாவது உலகம் என்கிறது வேதம்.

அந்த கனவில் தோன்றும் பொருள்களை படைப்பது, அந்தக் கனவைக்காணும் ஜீவனா அல்லது பரமாத்மாவா என்ற விசாரத்தில் ஜீவன்தான் படைக்கின்றான் என்பது பூர்வபக்ஷம்.

- கனவில் காணும் பொருள்கள் உண்மையே, ஆனால் அவை காண்பவனுக்கு மட்டும் தெரிகின்றன, பக்கத்தில் இருப்பவனுக்கு தெரிவதில்லை.
- காண்பவனுக்கும் கூட அந்த ஸமயத்தில் மட்டும் தெரிகின்றன. அந்த ஸமயத்திற்கு பிறகு அழிந்து விடுகின்றன.
- ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவைப் போல அவன் நினைத்தபடி ஸங்கல்பத்தால் இவைகளைப் படைக்கமுடியும். ஆனால் இந்த ஸம்ஸார நிலையில் இருக்கும் போது முடியாது, ஏனெனில் புண்யபாப கர்மத்தால், அந்த ஸத்யஸங்கல்பத்தன்மை வெளிப்படுவதில்லை.
- ஜீவன் தன்னுடைய கனவை, கனவில் ஏற்படும் நிகழ்வுகள், பொருள்கள் மற்றும் அனைத்தையும் தானாகவே ஏற்படுத்திக்கொள்ளமுடியாது, ஆதலால் பரமாத்மா தான் இவைகளைப் படைக்ககிறான் என்பது இங்கே நமது ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்களின் வியாக்யானங்களின் மூலமாக விவரிக்கப்படுகிறது

स्वप्नस्थाने जीव एवं सृजतीति च चोद्यते । सृजते स हि कर्तेति श्रुतिराह हि तत्र च ॥ (प.मा - 315)

ஸங்கதி :

बृहदारण्यक उपनिषद्वलिरुन्तु कनवु काण्णपतु एन्नुम् नललयलल जलवनुदलय अनुपवमलनुतु इङ्के वलसलरलककडडुकुलरुतु.

அங்கு - 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति; अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते । न तत्रानन्दाः मुदः प्रमुदो भवन्ति, अथानन्दान् मुदः प्रमुदः सृजते । स हि कर्ता' (बृ.उ 6-3-10) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதை மேற்கொள்காட்டி 'सृजते स हि कर्ता' அவன் தானே கர்த்தா - படைப்பவன் என்று கூறியபடி தேர் முதலியவற்றை படைத்தலாகிறது ஜீவனாலேயே செய்யப் படுகிறது. அல்லது ப்ரஹ்மத்தினாலா, என்ற ஸந்தேஹம் எழுகிறது.

पूर्वपक्षः

ஸந்த்யத்தில் படைப்பானது (காணும் நிகழ்வுகள், பொருள்கள் முதலியவை) ஜீவனால் செய்யப்படுகிறது.

ஆக சன்யே சृष्टि: आह हि ।

आह हि - ஏனெனில் வேதம் சொல்கிறது, படைக்கிறான், அவன்தானே கர்த்தா - படைப்பவன், ஸ்வப்னம் காணும் ஜீவன்தான் கர்த்தாவாக இங்கு தெரியவருகிறது. ஆகையால் ஸ்வப்னத்தில் ஸ்ருஷ்டியானது ஜீவனாலேயே செய்யப்படுகிறது என்று பூர்வபக்ஷ கருத்து.

மேலும் "सन्ध्यम् तृतीयं स्वप्नस्थानम्" (வூ.3 6-3-9) என்று 'ஸந்த்யம்' - ஸ்வப்னமாகிற இடம் சொல்லப்படுவதால், ஜீவனே (அதை காண்கின்றவன்) ஸ்ருஷ்டியை செய்கிறான் என்கிறபடி.

இரண்டாவது ஸூத்ரம் - निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च । (3-2-2)

कठोपनिषद् (5-8) வாக்யத்தில் 'य एषु सुप्तेषु जागर्ति - कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः' என்கிறபடி 'இந்திரியங்கள் உறங்கும் போது ஜீவன் தனக்கு அனுபவிக்க வேண்டியவற்றை அவன் ஆசைப்பட்டபடி செய்து கொள்கிறான்' என்ற ஸ்ருதி வாக்யத்தைக் காட்டி ஜீவன் ஸத்யஸங்கல்பன், தடை இல்லாமல் நினத்ததை நடத்திக் கொள்ளக் கூடியவன். எனவே ஜீவன் ஸ்வப்னத்தில் காமங்கள் நிர்மாணம் செய்பவனாக கூறுகிறார்கள் ஏகே शाखिनोऽधीयते.

இந்திரியங்கள் உறங்கும்போது காமம் நிர்மாணம் செய்பவனாய் எந்த புருஷன் விழித்திருக்கிறானோ அந்த புருஷன் ஜீவன் என பூர்வபக்ஷம். 'காமம் காமம்' என்பதினால் விரும்பப்படும் எல்லாவற்றையும் என்று பூர்வபக்ஷத்தின் கருத்து.

கடோபநிஷத்தில் யமன் நசிகேதஸிடம் 'सर्वान् कामान् छन्दतः प्रार्थयस्व' (விருப்பமானவற்றை கேள்) என்றும், 'शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व' (நூறு வயது வரை ஆயுளும், பிள்ளைகள் மற்றும் பேரன்மார்களும் அடைவாயாக), என்று கூறுவதால் புத்ரர் முதலியவரும் காமம் என்று குறிப்பிடப்படலாம்.

ஸ்வப்னத்தில் தேர் முதலியவற்றை ஜீவன் படைக்கிறான். எனவே ஸ்ருதி வாக்யப்படி ஜீவன் ஸத்யஸங்கல்பன் (தான் நினைத்ததை நடத்திக்கொள்ளக்கூடியவன்) ஆதலால் பூர்வபக்ஷக் கூற்றுப்படி ஜீவன் ஸ்ருஷ்டி செய்வது சரியாகும்.

முதல் இரு ஸூத்ரங்களும் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரங்கள்.

उक्तं पत्या प्रजानां भविनि दहरवत्सत्यसंकल्पताद्यं (அ.சா - 296)

प्रजानां पत्या - प्रजापतिना - ப்ரஜாபதி வாக்யத்தின்படி भविनि - संसारिणि जीवेऽपि - ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் ஜீவனுக்கும் சத்யசங்கல்பமுதிசூழ்வுகம் - ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும் தன்மை முதலிய எட்டு குணங்கள்

पुत्रादेश्चैष कर्ता प्रकृत इह सृजेत्स्वाप्रमर्थश्च, मैवम् (அ.சா).

एषः - स्वप्राथस्रष्टा । पुत्रादेः कर्ता चेह प्रकृतः - 'कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः' इति वाक्येन

'शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व' - इति पूर्वप्रकृतपुत्रपौत्रादिरूपकामनिर्मातृत्वेन चेह प्रस्तुतः ।

अतो जीव एव स्वाप्रमर्थश्च सृजेत् - 'अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजेत्' इत्यादौ रथादीनां जीवानुकूलवस्तूपलक्षणत्वात् पुत्रादिकर्तृत्वेन प्रकृतो जीव एव स्वाभीष्टं स्वाप्रमर्थं सृजेत् इति अर्थः ।

(ஸித்தாந்தம்)

मैवम् - एवं न शङ्कनीयम् ।

मुक्तौ तादृग्गुणोक्तेः - मुक्तिदशायामेव जीवस्य अपहतपाप्मत्वादिगुणाष्टकाविर्भावस्योक्तेः । स्वप्रावस्थायाम् अन्धप्रायो जीवः कथम् अपहतपाप्मत्वादिगुणाष्टकं प्राप्नुयात्? कथन्तरां तादृशस्य जीवस्य सङ्कल्पमात्रात् स्रष्टृत्वमित्यर्थः ।

किञ्च, अनभिमतसमुत्पादनादेरयोगात् - जीवस्यैव स्वप्राथस्रष्टृत्वे स्वानभिमतानां स्वप्रतिकूलानां कृष्णदन्तभयङ्करपुरुषादिनाम् उत्पादनस्यायोगात् ।

किञ्च, स्वप्नानां सूचकत्वादपि - स्वप्राथानां भाविशुभाशुभसूचकत्वादपि हेतोः यदि जीव एव स्रष्टा तदा अनर्थसूचकं न सृजेत् ।

अतः एषापि सृष्टिः निखिलजगत्कर्तुः - एषा स्वप्राथस्रष्टिरपि निखिलजगत्स्रष्टुः परमात्मन एव । न तु जीवस्येति भावः ।

இனி மூன்றாவது சூத்ரம். இந்த ஸூத்ரத்தின் மூலமாக ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது.

मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । (3.2-3)

ஸ்வப்ன பொருளானது ஆச்சர்யம் மட்டுமே; [ஜீவன்] மொத்தமாக வெளிப்படாத ஸ்வரூபம் உடையவன் ஆவதால், படைப்பவன் அல்ல.

ஸ்வப்னத்தில் தேர், குளம் முதலிய பொருட்களெல்லாம் மாயையாகவே பரமாத்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது (மாயா - ஆச்சர்யம் என்று பொருள்). ஸ்வப்ன காலத்தில் தேரும், அதில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளும், வழிகளும் கனவு காண்பவனைத்தவிர பக்கத்தில் இருக்கும் மற்றவர் அநுபவிக்க முடியாத வகையில் இருக்கின்றன.

இதற்கு ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலிருந்து பிராட்டியின் அவதாரத்தை தெரிவிக்கும் போது "जनकस्य कुले जाता देवमायेव निर्मिता" என்ற தேவரிஷி கூறிய வார்த்தையை நினைவு கூறுக. (आश्चर्यरूपकार्यविशेषो मायेत्युच्यते - 'दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया' इति वचनं त्रिगुणस्यैव विचित्रप्रपञ्चसृष्टिहेतोर्मायाशब्दवाच्यत्वं व्यक्तमेव स्थापयति ।)

स्वप्ने यत्सृष्टमाम्नातं तदिदं ब्रह्मणा कृतम् । आश्चर्यभूतं जीवे न सत्यसङ्कल्पता तदा ॥ (प.मा) 317.

கனவு காண்பவன் மட்டும் அந்த குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே அநுபவிக்கக்கூடிய வகையில் ஸ்ருஷ்டிப்பது, (தேர், குளம் முதலிய பொருள்வகை) எல்லாம் மாயை மட்டுமேயாக பரமாத்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. மாயா என்ற சொல் ஆச்சர்யம் என்ற பொருளைச் சொல்வதாகும். ஆகவே இதுமாதிரியான ஆச்சர்யஸ்ருஷ்டிகள் ஜீவனால் பண்ணமுடியாது.

நான்காவது ஸூத்ரம் - पराभिध्यानात् तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययो । (3-2-4)

ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான குணங்கள் ஜீவனுக்கு இயற்கையாக இருந்தாலும் ஸம்ஸார தசையில் அது மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் அப்படி என்ற கேள்விக்கு ஸமாதானம் இந்த ஸூத்ரம். तु शब्दं கேள்வியைக் களைகிறது.

पराभिध्यानात् - परमपुरुषसङ्कल्पात् अस्य जीवस्य स्वाभाविकं रूपं तिरोहितम् ।

पराभिध्यानात् - பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தால், திரோஹிதம் - மறைக்கப்படுகிறது, தத: हि - அந்த ஸங்கல்பத்தாலே, अस्य - இந்த ஜீவனுக்கு, बन्धविपर्ययो - பந்தமும் மோக்ஷமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அநாதியான கர்ம பரம்பரையால் இயற்கையான குணங்கள் மறைக்கப்படுகின்றன.

अनादिकृतपापेन ब्रह्मसङ्कल्पतस्तदा । तिरोहितं सत्यतादि बन्धमोक्षौ ततोऽस्य हि ॥ (प.मा. 318)

அநாதியான கர்மாவினால், அபராதம் பண்ணியதன் பொருட்டு இயற்கையான குணங்கள் மறைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஜீவனுக்கு ஏற்படும் பந்தத்திற்கும், பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கும், பரமத்மாவின் சங்கல்பம் மட்டுமே காரணம்.

यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते । अथ सोऽभयं गतो भवति । यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते । अथ तस्य भयं भवति ।

அடृश्यே - சக்ஷராதிஐ்ரஹ்நானஐ், அனாத்மயே - அசரீரரூபே, அநிருக்தே - ஜாதிஐ்ரணாதிவாசிதேவாதிபதாवाच्ये, அநிலயநே - அஐ்ராதர்ஸூந்யே (ஆதாரமான இருப்பிடம் அஐ்ரந்து.), ஐ்ரதிஷ்டா - நிரந்நர்ஸ்மூதிலக்ஷணா ஐ்ரதிஷ்டா, விந்நதே - லஐ்ரதே । இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திடம் நிலையான த்யானநிலை பெறுகிறவன் அபயம் அடைந்தவன் ஆகிறான். (தேபா ஐ்ர ஐ்ரஐ்வான் அஐ்ராதர்:).

(एवं विहितायाः प्रतिष्ठायाः विच्छेदे अनर्थं दर्शयति) ஆனாலு எப்போது இந்த ஐ்ரத்யானத்திலிருந்து விலகுகிறோனோ, அவனுக்கு பயமாகிற ஸம்ஸாரம் வருகிறது.

மேலும் ஐ்ரஐவான்ந்நயாதி (தே.அ 7) அதஸ்தஸ்ய சர்வவிதானந்நதேஐ்ரத்வாத் தஸ்ய ஐ்ரஐப்யத்வம்ஸ்தீதி ஐ்ரஐவ: । ஐ்ரஐவான்ந்நயதி, இவன்ந்தான் (ப்ரஹ்மம்ந்தான்) மோக்ஷானந்தமளிக்கிறான்.

மஐ்ரஐந்நாரு ஐ்ரத்யி வசனம் - ஐ்ரஐபாஸ்மாஐ்ராத: பவதே । (தே அ 8) இவனிடமிருந்து பயத்தால் காஐ்ரறு வீசுகிறது.

இவ்வாறாக பல உபநிஷத் வாக்க்யங்கள் பரமாத்மாவே ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறவன் என்றும் அவனிடத்தில் உள்ள பயத்தால் காஐ்ரறு முதலான பஞ்ச பூதங்கள் தங்கள் செயலை செவ்வனே செய்கின்றன என அறிவிக்கின்றன. இப்படியாக ஜீவனின் புண்ய பாப கர்மத்தினால், ஸம்ஸார நிலையில் அவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தன்மை மழுங்கி நிற்பதால் படைப்பு நடத்த வல்லவன் அல்லன்.

எனவே கனவு காணும் ஜீவன் கனவுப்பொருட்களை படைப்பதில்லை. ஸர்வ வல்லமை பொருந்திய பரப்ரஹ்மம் மட்டுமே இத்தகைய ஆச்சரியமான படைப்புகளை தன் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்படுத்துகிறது என்பது விளங்குகிறது.

कठोपनिषत् (5-8) இல் முன் வாக்க்யமான → काम कामं पुरुषो निर्मिमाणः மற்றும் பின்வாக்க்யமான "तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते । तस्मिन् लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन" என்றும் பரமபுருஷனுக்கு மட்டுமே பொருந்தக்கூடிய ஸ்வபாவங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

कामं कामं - सङ्कल्प्य सङ्कल्प्येत्यर्थः ।

सोऽयं सुप्तेषु जागर्ति - सोऽयं परमात्मा सुप्तेषु जागर्ति । तेन तस्यैव आश्चर्यरूपकार्यकरणे कर्तृत्वं युज्यत इत्यर्थः।

எனவே ஜீவர்களுக்கு தத்த்காலாவசானா: - தத்த்காலே - உத்திக்ரிகாலே, அவர்களின் கர்மபலன் அநுபவிப்பதன் பொருட்டு, அவ்வளவு மட்டுமேயான, காலத்தில் தொடங்கி முடிவடைந்து விடுபவையும், நிமேபோந்ந்நேபவித்யுதாदय: என்றபடி அவரவர் மட்டும் அநுபவிக்கக்கூடியவையும் ஆன பொருள்களை பரமபுருஷன் உண்டாக்குகிறான்.

ஜந்தாவது ஸூத்ரம்

देहयोगाद्वा सोऽपि । (ஸித்தாந்தம் பஐ்ரறியது)

முன்ஸூத்ரத்தில் ஜீவனின் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தால் மறைக்கப்படுகிறது என்றும் அந்த ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஜீவனுக்கு பந்தமும், மோக்ஷமும் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்தில் எதனால் மறைந்து இருக்கிறது, எது சேர்வதன் மூலமாக ஜீவனுக்கு இந்த நிலை ஏற்படுகிறது என்பதும் விசாரிக்கப்படுகிறது/விளக்கப்படுகிறது.

तिरोभावो गुणानां तु सृष्टौ देहस्य योगतः । प्रलये प्रकृत्यैर्गमात्रेणैव तथा भवेत् ॥ (प.मा 319)

சொஃபி திரோதானாவோ தேஹ்யோகத்வரேண வா பவதி, சூக்ஷ்மாச்சிச்சுத்தியோகத்வரேண வா ।

ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் - ஸரீரம் சேர்வதன் மூலமாகவும், பிரளய காலத்தில் - நாமரூபப்பிரிவுக்கு ஏற்றதாகாத மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான அசேதன ப்ரக்ருதி பொருளுடன் சேர்ந்து இருப்பதாலும், ஜீவனின் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மறைக்கப்படுகிறது.

அதனால் ஜீவன் ஸ்வப்ன வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்க இயலாதவன். ஆதலால் சர்வபு சுபேஷு ஜாगरणं, சர்வலோகாஸ்ரயத்வம் விசாதம் ।

"तस्मिन् लोकाः श्रिताः सर्वे तद् नात्येति कश्चन" (அந்த பரமாத்மாவிடம் எல்லா உலகத்தினரும் அண்டியுள்ளனர், யாரும் அவனை மீறுவதில்லை.)

வா என்பது விகல்பமென்னும் பொருளுள்ளது. (व्यवस्थित विकल्पं) ஸங்கல்பத்தின் மறைவும் ஸ்ருஷ்டி தசையில் தேவ மநுஷ்யாதி சரீர சம்பந்தத்தாலும் (अचित् सम्बन्धत्तालும்) ப்ரளய காலத்தில் நாமரூபவிபாகங்களற்ற ஸூக்ஷ்ம தசையிலுள்ள அசித் ஸம்பந்தத்தாலும் உண்டாகிறது. ஆகையால் மறைந்த ஸங்கல்பமுள்ள ஜீவன் ஸ்வப்ன பதார்த்தங்களைப் படைப்பவனல்லன்.

ஆறாவது ஸூத்ரம் - सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तदविदः ॥ (3.2-6)

ஸ்வப்னமானது ஸூப அஸூபங்களைக் குறிப்பதாகவும் வேதத்திலிருந்து தெரிகிறது, அதை அறிந்தவர்களும் சொல்கின்றனர். இதனாலும் ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் பொருள்கள் ஜீவனது ஸங்கல்பத்தால் வந்தவையல்ல, ஏனெனில் ஸ்வப்னமானது செழிப்பையும், செழிப்பு இன்மை இரண்டையும் குறிப்பதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன.

तत्तत् कर्मानुरूपं फलवितरणमित्येतदप्युक्तमासैः (अ.सा)

स्वप्नदर्शनं हि सुखदुःखात्मकत्वात् कर्मफलम्, कर्म चेश्वरसङ्कल्पविशेष इति ईश्वरायत्तत्वमेव स्वप्नार्थजातस्य, पापी हि पापानुरूपं स्वप्नं पश्यति, धर्मोत्तरस्तु तदनुरूपमिति । एतदप्युक्तमासैरिति - अयमभिप्रायः - क्वापि काले शुभप्राप्तिरितरस्य पुनरशुभप्राप्तिरिति निमित्तसामुद्रिकतत्तद्द्वहसञ्चारादिना विद्वद्भिरभिधीयते, प्रतिबन्धादिना यदि तन्न स्यात् तत् स्वप्नेऽपि न प्राप्यत इति तैरेवाभिधीयते, अतोऽपि कर्मफलत्वं सिद्धं स्वप्नस्य सुखदुःखादेः ।

स्वाप्नानां सूचकत्वादपि निखिलजगत्कतुरेषापि सृष्टिः ॥ (अ.सा)

स्वप्नावस्थायामन्धप्रायो जीवः कथमपहतपाप्मत्वादिगुणाष्टकं प्राप्नुयात्?

यदि जीवस्वयमेव स्वार्थं स्वप्ने सृजति तदानीं नियतमेवानुकूलं सृजेत् । सुप्तः खलु कदाचित्प्रतिकूलानपि स्वप्ने पश्यति । तन्न युज्यते सत्यसङ्कल्पत्वे जीवस्य स्वप्रतिकूलं स्वयमेव कथं सृजेदिति ।

स्वाप्नानां सूचकत्वादिति - शुक्लानि सर्वाणि शुभावहानीत्येवं स्वप्नेऽपीश्वरसङ्कल्पेन स्वयमागतानि शुक्लादीनि शुभाशुभसूचकानीति प्रतिपत्तव्यमित्यर्थः ।

यदि जीव एव स्रष्टा तदा अनर्थसूचकं न सृजेत् । अतः एषापि सृष्टिर्निखिलजगत्कर्तुः - एषा स्वप्नार्थसृष्टिरपि

निखिलजगत्स्रष्टुः परमात्मन एव । न तु जीवस्येति भावः । स्वार्थानां शुभाशुभसूचकत्वञ्च "यदा कर्मसु कार्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति । समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने ।"

தனது சங்கல்பத்தால் வந்தது - தான்படைக்கும் பொருளானது - ஸூப அஸூப பலனை உணர்த்துவதாக ஆகாது; அப்படி ஆவதானால், அஸூப பலனானது தனக்கு வேண்டாதானபடியால், ஸூப பலனை உணர்த்துவதை மட்டுமே இவன் படைத்துப் பார்ப்பான்.

பலன்களில் ஆசைப்பட்டு, காம்ய செயல்கள் செய்யும் ஸமயத்தில், எப்போது ஸ்வப்னங்களில் பெண்ணை பார்க்கிறானோ, ஸ்வப்னம் காண்பவனிடம், அவ்விஷயத்தின் செழிப்பு வரும் என அறிந்து கொள் - என்று ஞாந்நொய் உபநிஷத் கூறுகிறது.

अथ स्वप्नाः - पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति, स एनं हन्ति

இனி ஸ்வப்னங்கள் சொல்லப்படுகின்றன - கறுப்பானவனும் கறுத்த பல் உடையவனும் ஆன புருஷனைப் பார்க்கிறானானால், அவன் இவனை அழிக்கிறான், என்பதாலும் ஸ்வப்னத்தில் - கனவில் காண்பது வரப் போகிற ஸூப மற்றும் அஸூபத்தின் அடையாளம் என்றிருக்கிறது. விருப்பமில்லாத வரப்போகிற கெடுதலை தானே கனவில் ஒரு ஜீவன் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ள மாட்டான். மாறாக ஸூபத்தையே ஸ்ருஷ்டி செய்துக் கொள்வான் எனவே கனவில் வரும் பொருட்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மாவே என்று அருளிச் செய்கிறார்.

Sri Thanneerkulam Gomatam V. Govindarajan is a technical lead in Tata Consultancy Services. His Samashrayanam Acharyan was Villivalam Azyagiya-singar and has done Bharanyasam under Prakrutam Thirukudandai Azhyagiya-singar. He has had the privilege of attending Vedanta Deepa kalakshepam under Sri U.Ve. Sohattur Ramanujan Swami.

